

Daniels Bog - Nummer Otte

En proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

I Jojakims, Judas konges, tredje regeringsår kom Nebukadnesar, Babylons konge, til Jerusalem og belejrede den. Og Herren gav Jojakim, Judas konge, i hans hånd tillige med nogle af karrene fra Guds hus; dem førte han til Sinears land, til sin guds hus, og karrene bragte han ind i sin guds skatkammer. Daniel 1:1, 2.

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er den samme bog, og de samme profetiske linjer, som er fremstillet i Daniels Bog, tages op i Johannes' Åbenbaring. Jesu Kristi Åbenbaring udgør det sidste profetiske budskab, som bliver forseglet op umiddelbart før nådetidens afslutning.

Sandheder, som tidligere er blevet korrekt forstået ud fra Johannes' Åbenbaring, men som er blevet forseglet af skik og tradition, er stadig sandhed, og i dag bliver de atter åbenbaret af Løven af Judas stamme, og disse sandheder åbenbarer nu deres fuldkomne opfyldelse.

Sandheder, som tidligere er blevet forstået ret ud fra Daniels Bog, men som er blevet forseglet af skik og tradition, er stadig sandhed, og i dag bliver de igen åbnet af Løven af Judas stamme, og disse sandheder åbenbarer nu deres fuldkomne opfyldelse.

Daniel er ganske enkelt den første af de to bøger, som udgør Jesu Kristi Åbenbaring.

Jojakim er et symbol på bemyndigelsen af det første budskab i en reformbevægelse. Han er også et symbol på pagten, for navneforandringen identificerer profetisk begyndelsen på et pagtsforhold. Det pagtsforhold, som Gud indgår med et folk, der tidligere ikke havde været Guds pagtsfolk, begynder ved bemyndigelsen af det første budskab.

I som tidligere ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fået barmhjertighed, men nu har fået barmhjertighed. 1 Peter 2:10.

Symbolet på, at et navn bliver ændret som udtryk for et pagtsforhold, stadfæstes ved, at Abrams navn blev ændret til Abraham, Sarajs navn til Sara, Jakobs navn til Israel og Saulus' til Paulus. Der findes andre vidnesbyrd om dette symbol, men i Daniels Bog, kapitel et, ændres Daniels navn til Beltsazzar, Hananjas navn til Shadrak, Mishaels til Meshak og Azarjas til Abed-Nego.

Når Herren indgår i et pagtsforhold med et folk, går han samtidig et tidligere pagtsfolk forbi. Jojakim repræsenterer det pagtsfolk, som bliver gået forbi, og Daniel, Hananja, Mishael og Azarja repræsenterer det pagtsfolk, som dernæst bliver udvalgt. Når mennesker træder ind i et pagtsforhold, bliver de derefter prøvet med hensyn til, om de vil holde pagtens vilkår. Prøven er repræsenteret ved handlingen at spise.

Adam og Eva bestod ikke prøven gennem handlingen at spise, og da Gud første gang indgik en pagt med et udvalgt folk, indledte han forholdet ved at prøve dem med manna. Det gamle Israel

bestod til sidst ikke den prøve, men ved at gøre det gav de den første henvisning til og det første vidnesbyrd om, at en pagtsprøve ikke er en enkeltstående prøve, men en prøveproces. Ved den tiende prøve blev de bestemt til at dø i ørkenen i løbet af de næste fyrre år. Gud indgik derpå pagt med Josva og Kaleb og gav således vidnesbyrd om, at når Herren indgår pagt med et udvalgt folk, går Han også forbi et tidligere pagtsfolk. Ved afslutningen på det gamle Israel, som også var begyndelsen på det åndelige Israel, var den sidste prøveproces for det gamle Israel den første prøveproces for det åndelige Israel, og den blev fremstillet som Himmels Brød. Den var blevet forudbilledliggjort ved mannaen i den første pagts prøveproces.

I denne prøveproces, som både var den første og den sidste prøveproces, identificerede Jesus prøven vedrørende det himmelske Brød, da han sagde, at de, som er hans pagtsfolk, må spise hans kød og drikke hans blod. Han mistede flere disciple ved den fremstilling end på noget andet tidspunkt i sin tjeneste. Den kontrovers i hans tjeneste var højdepunktet i illustrationen af pagts prøveproces, og Søster White kommenterer begivenheden udførligt i *The Desire of Ages*, hvor kapitlets titel er "The Crisis in Galilee". Navnet Galilæa betyder "et hængsel" eller "et vendepunkt", og i kapitlet skitserer hun, hvorfor disciplene vendte sig bort fra ham. De nægtede at anvende hans vidnesbyrd om kravet om at spise hans kød og drikke hans blod med den rette profetiske metodologi. Hun påpeger, at de holdt fast ved skikke og traditioner vedrørende profetiske begreber, som Satan havde indpodet i det gamle Israels bibelske forståelse. Disse misforståelser gav dem det, de mente var en undskyldning for at anvende hans ord bogstaveligt i stedet for åndeligt. Hun påpeger også, at da de, som "vendte" sig bort fra Jesus (Galilæa), og som identificeres i det sjette kapitel af Johannes (John 6:66), gjorde det, vandrede de aldrig mere med ham.

Som med den første såvel som med den sidste pagtprøvelsesproces i det gamle Israel finder vi, at når Gud indgår i et pagtsforhold med et udvalgt folk, går Han samtidig forbi det tidligere pagtsfolk. Vi finder også, at Han prøver dette folk, ikke med en enkelt prøve, men med en prøvelsesproces. Vi ser også, at prøvelsesprocessen fremstilles ved noget, som skal spises. Vi finder endvidere, at føden repræsenterer Guds Ord, og at prøven indebærer et valg mellem to slags føde at spise. Spiser vi af hvert træ, som Gud har sagt, at vi må spise af, eller spiser vi af det træ, som det er blevet os forbudt at spise af? Vi finder også, at valget af, hvad der skal spises, omfatter prøven om, hvordan vi spiser den tilbudte føde.

Ved den åndelige Israels afslutning, på den milleritiske bevægelses tid, blev det første budskab bemyndiget den 11. august 1840. Jojakim repræsenterer her de protestanter, som da føres ind i Babylon for at blive hendes døtre. De blev stillet over for en prøve, da englen i Åbenbaringen 10 steg ned og havde en lille bog åben i sin hånd. Ligesom Jojakim gjorde oprør mod Nebukadnezars krav og derefter blev ført i fangenskab, nægtede protestanterne at spise den føde, der var i englens hånd, på grundlag af de traditioner og skikke, de havde bragt med sig ud af den mørke middelalder.

Ved foråret 1844 havde prøveprocessen nået et „vendepunkt“ for Jojakim og protestanterne, og ligesom i den første prøveproces for det åndelige Israel „vendte“ de om og vandrede ikke mere med Jesus. I denne historie repræsenterer Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja milleritterne, som valgte at spise den lille bog, der var sød i deres mund, men blev bitter i deres mave.

Hvis vi medregner Adam og Eva, har vi fire klassiske vidner om, at prøven fremstilles ved handlingen at spise. Vi har flere profetiske vidner, som alle bærer den førstes og den sidste signatur. Vidnesbyrdet om prøven med manna er et første vidne, og prøven med Himlens Brød er både en første prøve for det åndelige Israel, samtidig med at den også er det sidste vidne for det gamle Israel. Prøven med den lille bog er både den første og den sidste. Den er afslutningen på det åndelige Israels ørkenvandring som menigheden i ørkenen, og den er den første blandt dem, som blev udvalgt til at være Guds endelige benævnte folk. Milleriterne var begyndelsen på Guds benævnte folk, som skulle identificeres som protestantismens sande horn. Der findes flere vidner om prøveprocessen, som begynder, når det første budskab gives kraft.

I disse prøvelsesprocesser indtræffer der et »vendepunkt«, hvor næsten alle disciplene vender sig bort. Ved Josvas og Kalebs vidnesbyrd vendte hele Israel sig bort og søgte at vende tilbage til Egypten. I menigheden i Galilæa vendte flertallet af disciplene sig bort. Fordi Jesus er Alfa og Omega, bliver det »vendepunkt«, som fremstilles ved slutningen af prøvelsesprocessen, også illustreret ved begyndelsen af prøvelsesprocessen. Da mannaen først blev givet til det gamle Israel, var der nogle, som straks vendte sig bort fra anvisningerne. Ved Kristi dåb vendte Han sig bort og gik ud i ørkenen. Søster White benytter symbolet på et vendepunkt på en meget oplysende måde.

„Der er perioder, som er vendepunkter i nationernes og menighedens historie. I Guds forsyn gives lyset for den pågældende tid, når disse forskellige kriser indtræffer. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud. Herren har i sit ord åbenbart evangeliets fremadtrængende værk, sådan som det er blevet udført i fortiden og vil blive det i fremtiden, lige frem til den afsluttende strid, når sataniske magter vil foretage deres sidste forunderlige fremstød. Ud fra dette ord forstår vi, at de kræfter nu er i virksomhed, som vil indlede den sidste store konflikt mellem godt og ondt — mellem Satan, mørkets fyrste, og Kristus, livets Fyrste. Men den kommende sejr for de mennesker, som elsker og frygter Gud, er lige så vis som, at hans trone er grundfæstet i himlene.“ Bible Echo, 26. august 1895.

Da mannaen først blev givet til det gamle Israel, blev lyset for den historie givet. Ved Kristi dåb blev lyset for den historie givet. Den 11. august 1840 blev lyset for den historie givet. Hvert af disse vendepunkter markerer begyndelsen på en prøvelsesproces, som til sidst ender ved et andet vendepunkt, når det tidligere pagtfolk vender sig bort og ikke længere vandrer med Kristus.

Fordi disse forskellige prøvelsesprocesser både repræsenterer en prøvelsesproces for det tidligere pagtsfolk og også for det nye pagtsfolk, er der to afslutninger på prøvelsesprocessen. Afslutningen på prøvelsesprocessen, og derfor det endelige vendepunkt for protestanterne i den milleritiske historie, var foråret 1844. Afslutningen på prøvelsesprocessen (i efteråret 1844), eller vendepunktet for milleriterne selv, kom efter vendepunktet for Guds tidligere folk.

I Kristi historie kendetegnes prøvelsesprocessen ved, at han to gange rensede templet, én gang ved begyndelsen af sin tjeneste og dernæst igen ved afslutningen af sin tjeneste.

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets helligbrøde vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet.

Således gives der i det sidste værk til advarsel for verden to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: 'Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene vin at drikke af sin utugts vredes vin' (Åbenbaringen 14:8). Og i den høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen, som siger: 'Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himlen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu' (Åbenbaringen 18:4, 5)." Selected Messages, bog 2, 118.

Prøvelsesprocessen i forbindelse med Kristi to tempelrensninger er i overensstemmelse med Malakias kapitel tre i Profetiens Ånds skrifter.

„Ved at rense templet for verdens købere og sælgere bekendtgjorde Jesus sin mission om at rense hjertet for syndens besmittelse — for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3,1–3 citeret.“ The Desire of Ages, 161.

Renselsen af Guds folk repræsenterer prøvelsesprocessen, som gentagne gange identificeres med flere profetiske linjer. Enhver henvisning, fra Adam og Eva og frem til den milleritiske historie, repræsenterer renselsen af de hundrede og fireogfyrre tusinde.

»I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes.«
Review and Herald, 26. februar 1914.

Renselsesprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusind er den første henvisning i Daniels bog, som er den første bog af de to bøger, der tilsammen repræsenterer Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver forseglingsmæssigt åbnet lige før menneskets nådetid afsluttes. Renselsesprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusind fremstilles også som beseglingsprocessen. Da det første budskab om de hundrede og fireogfyrre tusinds renselses- og beseglingsproces begyndte den 11. september 2001, var det et vendepunkt for menigheden og for verden. I Åbenbaringen kapitel atten ankom da den engel, som oplyser jorden med sin herlighed. Alligevel fremstilles engelen i Åbenbaringen atten ikke som havende noget at spise i sin hånd—men det er der. Den lille bog er der. Den kan let genkendes af dem, som vælger at spise den metodologi, som profeten Esajas fremstiller som „linje på linje“.

Ved at lægge „linje på linje“ forstår vi, at da Kristus steg ned den 11. september 2001, havde han også en „lille bog“, som var blevet fremstillet som „manna“, „himmelens brød“ og „den lille bog“. Men den 11. september 2001 valgte det tidligere udvalgte folk, repræsenteret ved Jojakim, at holde fast ved adventismens skikke og traditioner, og begyndte derpå deres march ind i Babylons fangenskab, som vil blive fuldendt ved søndagsloven.

»Er det nu det ord, jeg skal have sagt, at New York skal skylles bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger skyde op der, etage på etage: »Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden vældigt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.« Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om, hvad der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys med hensyn til, hvad der kommer over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet ned ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at

ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét strejf af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis rædsel vi ikke kan forestille os.«
Review and Herald, 5. juli 1906.

Da de „store bygninger“ i „New York“ den 11. september 2001 blev „kastet omkuld ved Guds magts vending og omvæltning“, oplyste lyset fra englen i Åbenbaringen atten hele jorden, for et vendepunkt var kommet i historien om jorddyret i Åbenbaringen tretten.

”Der er perioder, som udgør vendepunkter i nationers og kirkens historie. I Guds forsyn gives lyset for den pågældende tid, når disse forskellige kriser indtræffer. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndeligt forfald og skibbrud.” Bible Echo, 26. august 1895.

Da lyset fra englen i Åbenbaringen atten ankom den 11. september 2001, gjorde de, som modtog lyset, åndelige fremskridt, og de, som forkastede lyset, gik åndeligt tilbage og begyndte deres oprørske vandring videre mod deres endelige vendepunkt ved søndagsloven, hvor de for evigt lider skibbrud på deres bekendelse som den tredje engels budbringere. De i Galilæa, som vendte sig bort og ikke længere vandrede med Kristus i Johannes 6,66, vendte sig bort fra det lys, som først var kommet ved hans dåb, hvor det første budskab i denne prøvelseshistorie blev bemyndiget. I Daniels bog, kapitel 1, fremstilles to klasser af tilbedere i den historie, hvor det første budskab bemyndiges. Jojakim repræsenterer dem, der lider skibbrud på troen, og Daniel, Hananja, Mishael og Azarja repræsenterer de trofaste.

I det tredje år af Jojakims, Judas konges, regering kom Nebukadnesar, Babylons konge, til Jerusalem og belejrede den. Og Herren gav Jojakim, Judas konge, i hans hånd tillige med nogle af karrene fra Guds hus; dem førte han til Sinears land, til sin guds hus, og karrene bragte han ind i sin guds skatkammer. Og kongen talte til Ashpenaz, den øverste over sine hofmænd, om at han skulle bringe nogle af Israels børn, både af kongelig slægt og af fyrsterne, unge mænd, i hvem der ingen lyde var, men som var smukke af skikkelse og kyndige i al visdom, erfarne i kundskab og forstandige i lærdom, og som havde evne til at tjene i kongens palads, og som man kunne lære kaldæernes skrift og tungemål. Og kongen bestemte for dem en daglig del af kongens mad og af den vin, som han selv drak, og de skulle opdrages således i tre år, for at de derefter kunne træde frem for kongen. Blandt disse var der af Judas børn Daniel, Hananja, Mishael og Azarja. Dem gav den øverste over hofmændene andre navne; Daniel gav han navnet Belteshazzar, Hananja navnet Shadrak, Mishael navnet Meshak og Azarja navnet Abed-Nego. Men Daniel satte sig i sit hjerte for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens mad eller med den vin, som han drak; derfor bad han den øverste over hofmændene om, at han ikke måtte gøre sig uren. Daniel 1:1-8.

Daniel, Hananja, Mishael og Azarja var Judas børn. De blev gjort til evnukker og repræsenterede således adventismens sidste generation. Nebukadnezar lod, som mange oldtidskonger, de fire judæiske unge mænd kastrere for at fjerne enhver bekymring, kongen måtte have, når de tjente som slaver og havde omgang med kongens hustruer og medhustruer.

Symbolsk repræsenterer den Adventismens sidste generation, for der ville ikke være nogen flere af Judas slægt efter disse fire. Fire er et symbol på verdensomspændende rækkevidde og

repræsenterer således den sidste generation af syvendedagsadventister rundt om i verden, som anerkender den 11. september 2001 som en opfyldelse af Guds profetiske Ord.

Disse syvendedagsadventister er genstand for Guds profetiske ord, for de er dem, som er kaldet til at være de hundrede og fireogfyrre tusinde. Men deres profetiske arv begyndte med deres fædres oprør i 1863. Dette første oprør er næsten umuligt at erkende, for det er blevet skjult af fire generationers traditioner og skikke, præget af et stadig tiltagende oprør. Skønt det er vanskeligt at erkende, må det ses og anerkendes, således som Daniel til sidst gør det i Daniels bog, kapitel ni. Han gjorde det ved at erkende den sandhed, der findes i Guds profetiske ord.

Det oprør, som Daniel og de tre værdige mænd direkte nedstammede fra, var deres fædres vægring ved at forblive adskilt fra de hedenske indflydelser, der omgav dem. I 1863 vendte laodikeisk adventisme tilbage til den bibelske metodologi hos frafalden protestantisme og katolicisme for at opretholde sin forkastelse af Millers identifikation af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Dette oprør blev for Daniel og de tre værdige mænd repræsenteret ved kong Hizkija.

Kong Ezekias tryglede Herren om ikke at dø, og hans bøn blev besvaret, da Herren gav ham endnu 15 år. Derved avlede han derefter Manasse, en af Judas mest ugudelige konger, men også den konge, som markerer begyndelsen på Judas fremadskridende syvtrins erobring og trældom. I 1856 kom det Sande Vidne for at banke på den laodikeiske adventismes dør, men de valgte at leve og ikke dø fra selvet. I 1863 havde de genopbygget „Jeriko“ og påbegyndt det tiltagende oprør, som til sidst forhindrede dem i at erkende 11. september 2001 som begyndelsen på deres tretrinsrejse ind i det åndelige Babylons trældom, der ender ved søndagsloven.

For kong Ezekias kom 1863, da hans bøn om at få leve blev bønhørt. Herren gav et tegn på, at hans bøn var blevet antaget. Gud stadfæstede bønnen ved at bevæge solen, og babylonierne så Guds handling på himlen, skønt de ikke vidste, hvad den betød. Babylonierne kom derpå til Jerusalem for at få kundskab om den Gud, som havde magt til at beherske solen. I stedet for at herliggøre Himlens Gud valgte kong Ezekias, i stedet for at dø bort fra sig selv, at herliggøre sit tempel og sin by i stedet for den Gud, som havde valgt at lade sit navn bo i dette tempel og i denne by.

Dette oprør medførte den profeti, at børn af hans slægt skulle blive slaver og eunukker i Babylon. Disse børn var Daniel, Hananja, Misjael og Azarja, og de repræsenterer den åndelige sidste generation af de syvendedagsadventister, som anerkender den 11. september 2001 som et vendepunkt i verdens nationers og menighedens historie, når det lys gives, som skal prøve og besegle de hundrede og fireogfyrre tusind.

I de dage blev Ezekias dødssyg. Og profeten Esajas, Amoz' søn, kom til ham og sagde til ham: Så siger Herren: Bring dit hus i orden, for du skal dø og ikke leve. Da vendte han sit ansigt mod væggen og bad til Herren og sagde: Ak, Herre, kom dog i hu, hvorledes jeg har vandret for dit ansigt i sandhed og med et fuldkomment hjerte og gjort det, som er godt i dine øjne. Og Ezekias græd højlig. Og det skete, før Esajas var gået ud i den mellemste forgård, at Herrens ord kom til ham og sagde: Vend om og sig til Ezekias, fyrsten over mit folk: Så siger Herren, din fader Davids Gud: Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer; se, jeg vil helbrede dig; på den tredje dag skal du gå op til Herrens hus. Og jeg vil lægge femten år til dine dage; og jeg vil

udfri dig og denne by af Assyriens konges hånd; og jeg vil værne denne by for min egen skyld og for min tjener Davids skyld. Og Esajas sagde: Hent en kage af figner. Og de hentede den og lagde den på bylden, og han blev rask. Og Ezekias sagde til Esajas: Hvad skal tegnet være på, at Herren vil helbrede mig, og at jeg på den tredje dag skal gå op til Herrens hus? Og Esajas sagde: Dette skal du have til tegn af Herren, at Herren vil gøre det, han har talt: skal skyggen gå ti trin frem eller gå ti trin tilbage? Og Ezekias svarede: Det er en let sag for skyggen at gå ti trin ned; nej, men lad skyggen vende ti trin tilbage. Og profeten Esajas råbte til Herren; og han lod skyggen gå ti trin tilbage, som den var gået ned på Akaz' solur. På den tid sendte Berodak-Bal'adan, Bal'adans søn, Babylons konge, breve og en gave til Ezekias; for han havde hørt, at Ezekias havde været syg. Og Ezekias hørte på dem og viste dem hele huset med sine kostbarheder, sølvet og guldets og krydderierne og den kostelige olie og hele huset med sine våben og alt, hvad der fandtes i hans skatte; der var intet i hans hus eller i hele hans herredømme, som Ezekias ikke viste dem. Da kom profeten Esajas til kong Ezekias og sagde til ham: Hvad sagde disse mænd, og hvorfra kom de til dig? Og Ezekias sagde: De er kommet til mig fra et fjernt land, fra Babylon. Og han sagde: Hvad har de set i dit hus? Og Ezekias svarede: Alt, hvad der er i mit hus, har de set; der er intet blandt mine skatte, som jeg ikke har vist dem. Og Esajas sagde til Ezekias: Hør Herrens ord. Se, dage skal komme, da alt det, som er i dit hus, og det, som dine fædre har oplagret indtil denne dag, skal føres bort til Babylon; intet skal blive tilbage, siger Herren. Og af dine sønner, som skal udgå fra dig, dem som du skal avle, skal de tage bort, og de skal være hofmænd i Babylons konges palads. Da sagde Ezekias til Esajas: Godt er Herrens ord, som du har talt. Og han sagde: Er det ikke godt, om der er fred og sandhed i mine dage? Og hvad der ellers er at sige om Ezekias' historie og om al hans vælde, og hvorledes han gjorde dammen og vandledningen og førte vand ind i byen, står det ikke skrevet i Judas kongers krønikebog? Og Ezekias lagde sig til hvile hos sine fædre; og hans søn Manasse blev konge i hans sted. 2 Kong 20,1–21.

Det næste vers siger:

Manasse var tolv år gammel, da han blev konge, og han regerede fem og halvtredsindstyve år i Jerusalem. Og hans moders navn var Hefsiba. 2 Kong 21,1.

Hvad ville resultatet have været, hvis kong Hizkija havde taget imod Herrens vilje og ganske enkelt fået sit hus i orden og var død? Han fik femten ekstra år, og tre år senere blev den ugudelige Manasse født. Hvad ville der være sket i 1856, hvis adventismen havde taget imod overgangen fra Filadelfia til Laodikea og fået sit hus i orden og ladet William Millers grundlæggende sandheder forblive intakte? Jeg formoder, at vi aldrig vil få svaret på det spørgsmål, men det, vi ved, er, at »Daniel satte sig i sit hjerte for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens mad eller med den vin, han drak.«

Vi vil fortsætte med Daniels første kapitel i den næste artikel.